

води-те, сохранява край брегове-те на рѣка-та, съ вси-те горещины на лѣто-то морава и хладина, коя-то рѣдко ся нахожда въ сей островъ даже и по високи-те му планинскы верхове.

По натакакъ лежи единъ брегъ доста отдалеченъ отъ скока, щото да не ся смущава отъ шума на воды-те, и пакъ доста близо, щото да ся радува отъ тамо съ нихно-то зрѣніе, хладина и журченіе. Ходѣхме часто въ големы-те горещины, да обѣдовахме подъ сѣнката на него брегъ, госпожа Латуръ, Маргарита, Виргинія, Павелъ и азъ. Понеже Виргинія управляваше всегда вси-те нейны дѣянія, даже и тыя най просты те си, за добро на другы-те, не понадаше нѣкое овоцїе въ поле-то безъ да хварли въ землята костилкы-те или сѣмена таму. “Отъ ныхъ,“ казуваше, щатъ поникна древа кои-то ще дадатъ плодове нѣкому путешественнику, или по край-“нѣй мѣрѣ на нѣкоя птица.” Единъ день убо като бѣше изяла единъ папещенъ плодъ край брега не недостави да посѣе сѣмена-та му. Слѣдъ мало поникнаха тамо много папещени древа, между кои-то ся нахожда едно женско, то естъ плодоносно. Това древо бѣ високо до колѣно-то на Виргинія во время на нейното отшествіе;